

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/4/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813200195
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8813200195.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov JUDr. Milana Šebeňa a JUDr. Mariany Muránskej, v právnej veci žalobcu: Z. E. AUTOCENTRAL, podnikateľa, Y. XX, XXX XX Z. nad E., IČO: 33 273 405, právne zastúpeného spoločnosťou AK NOVIKMEC s.r.o., so sídlom Rázusova 125, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 36 868 701, konajúcou JUDr. Zuzanou Adamovou Tomkovou, advokátkou a konateľkou spoločnosti, proti žalovanej: T. E., rod. A., nar. XX.X.XXXX, bytom I. XXXX/DX, XXX XX Z. nad E., občianky SR, právne zastúpenej JUDr. Jurajom Kusom, advokátom, Nám. osloboditeľov 10, 071 01 Michalovce, o zaplatenie 5.000,- eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 11C/45/2013-91 zo dňa 2.10.2013, zhodou hlasov členov senátu takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

Žalobca je p o v i n n ý nahradiť žalovanej na účet jej právneho zástupcu JUDr. Juraja Kusa trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 224,92 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku za podaný odpor vo výške 300,- eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 1.021,10 eur na účet jej právneho zástupcu JUDr. Juraja Kusa do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 5.000,- eur s prísl. dôvodiac, že na základe ústne uzavretej zmluvy o pôžičke dňa 2.2.2012 zo svojho podnikateľského bankového účtu poukázal na bankový účet žalovanej sumu 5.000,- eur. Pôžička mala byť vrátená až po výzve veriteľa. Žalovaná však na výzvu žalobcu zo dňa 4.9.2012, realizovanú prostredníctvom jeho právneho zástupcu, doručenú žalovanej 11.9.2012 nereagovala, preto žalobca uplatňuje nárok na vrátenie pôžičky na súde a zároveň uplatňuje aj úroky z omeškania z tejto sumy. O podanom návrhu súd rozhodol platobným rozkazom vydaným 10.1.2013, proti ktorému včas podala odpor žalovaná, v ktorom uviedla, že od žalobcu nikdy žiadnu pôžičku nežiadala. Sumu 5.000,- eur jej žalobca zaslal z jeho podnikateľského účtu v rámci bežného štandardného vzťahu medzi manželmi. Manželstvo účastníkov bolo rozvedené rozsudkom z XX.X.XXXX na základe návrhu žalobcu podaného 23.4.2012. Podľa nej žaloba je reakciou na to, že dňa 17.7.2012 napadla na súde neplatnosť dohody o voporiadaní BSM uzavretej 10.1.2012.

Z vykonaného dokazovania súd prvého stupňa zistil, že počas trvania manželstva účastníkov bolo rozsudkom zo dňa 27.5.2010 č. k. 5C/118/2010-12 zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (ďalej BSM). Dňa 23.4.2012 na základe návrhu žalobcu sa viedlo na súde pod sp. zn. 9P/144/2012 konanie o rozvod manželstva. Manželstvo bolo rozvedené rozsudkom č. k. 9P/144/2012-16 zo dňa XX.X.XXXX, ktorý nadobudol právoplatnosť XX.X.XXXX. Žalobca dňa 2.2.2012 zo svojho bankového účtu poukázal na účet žalovanej sumu 5.000,- eur. Toto žalovaná nepoprela a vyplýva to aj z výpisu z účtu žalobcu. Z účtovných dokladov o podnikateľskej činnosti žalobcu ako živnostníka s obchodným menom Z. E. AUTOCENTRAL vyplýva, že žalobca v nich zaúčtoval žalovanej poukázanú sumu ako pôžičku. Žalobca je zároveň spoločníkom v spoločnosti T&B s.r.o., v ktorej od 16.1.2008 až do skončenia pracovného pomeru podľa dohody zo dňa 24.2.2012 pracovala aj žalovaná. Žalobcom tvrdený účel platby poprela. Svedok T. G., ktorého zamestnávateľom je žalobca, vo svojej výpovedi uviedol, že dňa 2.2.2012 predmetnú úhradu robil on. Dobre si na to pamätá, pretože to nebola bežná úhrada. Vo výpise nie je uvedený dôvod platby - pôžička, pretože žalobca mu vtedy povedal, že nemá tam nič dávať, pretože on si to sám dorieši potom. Svedkyňa V. I. ako pracovníčka externej firmy robila pre žalobcu účtovníctvo aj v roku 2012. Tá zaúčtovala predmetnú transakciu v účtovníctve žalobcu. Najskôr uviedla, že žalobca jej povedal o tom, že bude poskytnutá pôžička pred realizáciou samotnej úhrady. Neskôr uviedla, že to bolo až po jej realizácii, ale na presný dátum si napamätá.

Po citácii ust. § 657, § 658 ods. 1, § 115, § 451 ods. 1, 2, § 454 Obč. zák. prvostupňový súd konštatoval, že zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou. Zákon nevyžaduje, aby táto zmluva bola uzatvorená písomne, stačí aj ústna forma, prípadne môže byť uzavretá konkludentne, avšak pre jej platnosť treba, aby došlo k reálnemu odovzdaniu predmetu pôžičky a základnou povinnosťou dlžníka je potom vrátiť vec rovnakého druhu, rovnakého množstva a rovnakej kvality. V konaní nebolo hodnoverným a dostatočným spôsobom však preukázané, že medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke. Nebolo preukázané, že by žalovaná požiadala žalobcu o poskytnutie pôžičky, s tým, že by sa neboli dohodli aj na lehote vrátenia. O tvrdeniach žalobcu o pôžičke sa vyjadrili len svedkovia, ktorí sa však túto skutočnosť mali dozvedieť len od samotného žalobcu, ktorý im to mal povedať. Pri uzatváraní tvrdenej dohody však žiaden zo svedkov nebol. Svedkyňa V. I. sa vo svojej výpovedi vyjadrovala rozporuplne a svedok T. G. je zamestnancom žalobcu, teda osobou finančne závislou od žalobcu. Pomer týchto svedkov k žalobcovi viedol súd prvého stupňa k záveru, že nemôžu byť tieto výpovede dôveryhodné. To, že si žalobca sumu poukazovanú žalovanej zaúčtoval v účtovníctve ako pôžičku, nepreukazuje to, že išlo o zmluvu o pôžičke. Z dokazovania vyplynulo, že v čase, kedy malo dôjsť k žalobcom tvrdenej zmluve o pôžičke, boli účastníci konania manželmi, ktorí žili v spoločnej domácnosti, tvorili spoločnú domácnosť a bolo ich povinnosťou spoločne sa podieľať na úhrade spoločných potrieb, stravy, platby za bývanie a ďalšie. Inkasné lístky týkajúce sa tejto spoločnosti chodili na meno žalovanej, kde je bežné a zodpovedajúce ust. § 115 Obč. zákonníka, že obaja manželia ako členovia domácnosti prispievajú na chod spoločnej domácnosti, o čo ide aj v predmetnej veci. Predmetná žaloba bola podaná až po tom, čo sa vyhrotili vzťahy medzi účastníkmi konania po tom, čo žalovaná napadla platnosť dohody o vyporiadaní BSM, pričom konanie o tejto žalobe sa vedie na súde pod sp. zn. 10C/207/2012.

Po zvážení a vyhodnotení realizovaných dôkazov, a to každého samostatne, ako aj všetkých v ich vzájomnej súvislosti prvostupňový súd uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, ktoré ako žalobca pre úspech vo veci mal uniesť. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou aj také rozhodnutie, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom konania. V konaní neboli preukázané tvrdenia žalobcu o uzavretí zmluvy o pôžičke, na základe ktorej mal žalobca žalovanej požičať sumu 5.000,- eur. Plnenie, ktoré žalobca žalovanej poukázal, súd vyhodnotil ako peniaze na chod domácnosti. Z týchto dôvodov žalobu ako nedôvodnú prvostupňový súd zamietol.

Výrok o náhrade trov konania prvostupňový súd odôvodnil aplikáciou ust. § 142 ods. 1, § 137 ods. 1, § 151 ods. 1, 2 O.s.p.. Poukázal na úspech žalovanej v konaní a priznal jej náhradu trov pozostávajúcu zo zaplateného súdneho poplatku za odpor proti platobnému rozkazu i náhradu trov právneho zastúpenia za úkony právnej služby špecifikované v dôvodoch rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Namíeta, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec aj nesprávne právne posúdil. Vytyka

súdu, že pri hodnotení dôkazov v konaní použil príliš voľnú úvahu, ktorá nemá oporu v zákonných ustanoveniach. Nie je zrejmé, prečo súd odkazuje na určité uvedené tvrdenia žalovanej, berie ich za základ svojho rozhodnutia, a naopak, k tvrdeniam žalobcu sa nevyjadruje. Žalobca si v konaní uplatňoval nárok na vrátenie pôžičky vo výške 5.000,- eur poskytnutej žalovanej a nezaplatenej na jeho výzvu. Peňažné prostriedky boli poskytnuté a pripísané na bankový účet žalovanej. Zmluva o pôžičke aj v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR z 30.6.2010 sp. zn. 3 Cdo 325/2009 nemusí byť realizovaná v písomnej forme. V konaní vypočutí svedkovia sa o poskytnutej pôžičke museli dozvedieť len od žalobcu, a preto takýto spôsob získania informácie nimi nemožno použiť v neprospech žalobcu. Svedok T. G. vypovedal o skutočnostiach, ktoré sa udiali pri uskutočnení platby. Žalobca mu zavolať dňa 2.2.2012, že sa jedná o platbu pre žalovanú z titulu pôžičky a svedok ho upozornil na to, že je debet na bankovom účte. Svedkyňa V. I. potvrdila, že v marci 2012 zaúčtovali spornú platbu v účtovníctve žalobcu ako pôžičku pre žalovanú. Rozporuplné jej vyjadrenia súviseli s nepresnou otázkou právneho zástupcu žalovanej. Ak označená svedkyňa odpovedala, že predtým, nebolo ozrejmené pred akou skutočnosťou. Z predložených účtovných dokladov vyplýva, že platba bola k 2.2.2012 zaúčtovaná ako pôžička pre žalovanú pod položkou 326. Za účelom oboznámenia týchto účtovných dokladov bolo aj odročené súdom prvého stupňa pojednávanie. Uvedenými dokumentmi sa však súd ani nezaoberal a fakty z nich vyplývajúce sú v rozpore s tvrdením súdu, že žalobca začal túto vec riešiť, až keď sa vzťahy medzi účastníkmi vyhrotili. V predmetnom prípade sa nejednalo o žiadny štandardný vzťah medzi manželmi, a teda medzi žalobcom a žalovanou. Žalovaná k 29.2.2012 skončila zamestnanie v žalobcovej spoločnosti. Už predtým v decembri sa podľa výpovede žalobcu na pojednávaní 6.5.2013 dohodlo, že žalovaná končí v hoteli ako riaditeľka. V tej dobe do februára všetky účty platil on, dával jej peniaze v hotovosti, na všetky výdavky jej dával peniaze v hotovosti, nikdy predtým jej nedával finančné prostriedky cez účet. Žalovaná vo svojej výpovedi 6.5.2013 uviedla, že bolo bežnou praxou, že každý mesiac okolo 7. a 8. jej žalobca poskytoval peniaze na domácnosť v hotovosti na stôl. Žalobca predložil súdu inkasné lístky na preukázanie, že od mesiaca november 2011 do tretieho mesiaca roku 2012 platil výdavky na domácnosť on. Skutočnosť, že doklady sú na meno žalovanej a tvrdenie žalovanej, že tieto doklady žalobcovi nechala, nepreukazujú, že ich aj zaplatila. Z dôvodov rozhodnutia nie je zrejmé, prečo súd bral do úvahy tvrdenia žalovanej, že jej istú dobu peniaze na domácnosť nedával a tvrdenia žalobcu o týchto skutočnostiach nechal bez komentára, aj keď sú vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi presvedčivejšie. Písomným podaním z 30.9.2013 i na pojednávaní 2.10.2013 žalobca uviedol, že kvôli manželským problémom sa účastníci dohodli na ukončení spolužitia aj pracovného pomeru žalovanej a v čase poskytnutia pôžičky si už žalovaná zariadňovala byt, do ktorého sa začiatkom marca 2012 aj odsťahovala. Za situácie, keď síce účastníci konania žili ešte v spoločnej domácnosti, ale ku koncu mesiaca február 2012 (t.j. mesiaca, v ktorom bola poskytnutá pôžička) ukončili spolužitie v jednej domácnosti, vyznieva odôvodnenie súdu, že išlo o peniaze na chod domácnosti a nie o pôžičku ako nesprávne skutkové zistenie. Súd prvého stupňa sa vôbec nezaoberal tým, že podľa rozsudku sp. zn. 5C/118/2010 zo dňa 27.5.2010 bolo zrušené BSM účastníkov. Po uvedenom rozhodnutí hospodárili účastníci konania ako manželia oddelene. Toto je relevantné aj pre posudzovanie možnosti poskytnúť pôžičku jedným z manželom druhému, ak išlo o požičanie finančných prostriedkov patriacich do samostatného majetku druhému manželmi za trvania manželstva. Finančné prostriedky boli žalobcom poskytnuté na bankový účet žalovanej. Žalovaná potvrdila, že sa jedná o jej osobný účet, avšak používa ho aj na podnikateľské účely. Ak sa berie do úvahy tvrdenie žalovanej, že o poskytnutie pôžičky nežiadala, nebol za takéhoto stavu dôvod na zamietnutie žaloby aj preto, že by takéto plnenie malo byť posúdené ako plnenie bez právneho dôvodu. Predmetná suma bola poskytnutá žalobcom z čerpania jeho podnikateľského kontokorentného úveru, teda sám sa žalobca uvedenou sumou zadlžil. Žalovaná sa o uvedenú sumu obohatila, čím získala bezdôvodné plnenie, ktoré musí vydať. Žalovaná nepreukázala, že sa jednalo o údajné prostriedky na domácnosť, teda svoje dôkazné bremeno neuniesla ona a nie žalobca. Základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je vznik majetkového prospechu u obohateného, pričom dôkazné bremeno o existencii bezdôvodného obohatenia znáša postihnutý. Odkazuje pritom na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Obdo 16/2008 z 16.12.2008 i rozsudku sp. zn. 3 Cdo 124/2002, rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Odo 882/2006 z 24.6.2008 i nálezy Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 554/2012-35 z 26.4.2013 a sp. zn. II. ÚS 329/2010 z 10.3.2011. Zhrnúc všetky odvolacie námietky, podľa žalobcu žalovaná má uplatnenú sumu žalobcovi zaplatiť, či už ako vrátenie pôžičky alebo pri zhodnotení dostatočného nepreukázania pôžičky ako vydanie bezdôvodného obohatenia. Navrhuje preto, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil, žalobe vyhovel, priznal žalobcovi náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania, alternatívne napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Žalovaná vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedla, že odvolanie žalobcu je zmätočné a žalobca sa sám dostáva do vlastných rozporov. To, že zmluva o pôžičke nemusí byť uzatvorená písomne vyplýva z príslušných ustanovení Obč. zák.. Poukazovať na ustálenú judikatúru slovenských súdov je podľa žalovanej nadbytočné. Problém je v tom, že žalobca neunesol bremeno dôkazu a žiadnym priamym dôkazom nepreukázal, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzavretá nejaká ústna dohoda o pôžičke. Prvostupňový súd správne vyhodnotil výpovede svedkov V. I. a T. G., ak v odvolaní žalobca priznáva, že o ním tvrdenej skutkovej situácii sa mohli svedkovia dozvedieť len od neho. Svedok T. G. je zamestnancom žalobcu a svedkyňa V. I. pracuje pre spoločnosť žalobcu. Obaja sú teda od neho finančne závislí. Neboli prítomní pri uzatvorení ústnej dohody o pôžičke a o tejto skutočnosti sa dozvedeli len sprostredkovaním od žalobcu. Žalobca nemá v predmete činnosti žiadne oprávnenie poskytovať pôžičku iným subjektom. Samotný žalobca na otázku právneho zástupcu žalovanej uviedol, že vo výpise z účtu nie je uvedený žiadny účel platby z dôvodu, že to bolo narýchlo urobené a účel zamestnanec neuviedol. Ak by skutočne išlo o pôžičku, tak žalobca by ju musel zaúčtovať a uviesť aj do výpisu z účtu tak, ako to urobil pri všetkých ostatných platbách, kde je uvedený dôvod platby. Žalobca so žalovanou v čase poukázania sumy 5.000,- eur žili v spoločnej domácnosti a boli manželia. Je bežnou záležitosťou, že manžel poskytne manželke takúto sumu na zabezpečenie chodu domácnosti, na potreby rodiny atď.. K ďalším tvrdeniam žalobcu uvedeným v odvolaní je nadbytočné vyjadrovať sa, lebo nemajú žiadny vplyv na rozhodnutie v odvolacom konaní. Navrhuje preto, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil a uplatňuje si náhradu trov odvolacieho konania za realizovaný úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu.

Odvolací súd prejednal podané odvolanie bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu (§ 211 ods. 2, § 156 O.s.p.) a tiež na aj na internetovej stránke súdov SR. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok i konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p.. Bol teda viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, nad rámec ktorých nebol oprávnený ani povinný rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmať. Výnimkou by mohli byť len prípadné vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Po takomto prieskume napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé prívodiť zmenu či zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca podľa pôvodne podanej žaloby skutkovo zdôvodnil uplatnený nárok ústne uzavretou zmluvou o pôžičke. V priebehu konania po obrane žalovanej, spochybňujúcej tvrdenia žalobcu o uzavretí zmluvy o pôžičke, žalobca po dokazovaní realizovanom na pojednávaní 6.5.2013 písomným podaním z 30.9.2013 (č. I. 66 a nasl.) dopĺňa (či rozširuje) skutkové zdôvodnenie podanej žaloby o tvrdenie o prijatie plnenia žalovanou bez právneho dôvodu.

Z postupu prvostupňového súdu v konaní vyplýva, že súd realizoval poučenie účastníkov konania o ich povinnosti podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. (uznesenie č. k. 11C/45/2013-19 z 8.2.2013 i obsah zápisnice o pojednávaní zo dňa 2.10.2013). Prvostupňový súd vo veci vykonal všetky účastníkmi navrhnuté dôkazy. Ani v odvolaní sa netvrdí, že by niektoré návrhy na dôkazy neboli súdom prvého stupňa akceptované. Za takéhoto stavu aj pri aplikácii ust. § 153 ods. 1 O.s.p. základom pre rozhodnutie súdu o uplatnenom nároku bol predovšetkým skutkový stav zistený z vykonaných dôkazov, ako aj skutočnosti, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá súd dôvodné a závažné pochybnosti.

Predmetné konanie je typickým sporovým konaním, ktoré je ovládané zásadou prejednacou spočívajúcou v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov ich preukazujúcich je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava súčasne vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov spočíva zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti. V tejto súvislosti treba predovšetkým v nadväznosti na obsah skutkovej argumentácie žalobcu použiť pred súdom prvého stupňa zdôrazniť povinnosti vyplývajúce z ust. § 79 ods. 1 O.s.p. (predovšetkým pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností), § 101 ods. 1 O.s.p. (pravdivo a úplne opísať všetky potrebné skutočnosti). Potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny vzťah účastníkov. Táto norma zásadne určuje na jednej strane rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodujúce preukázané a aj na strane druhej nositeľa dôkazného

bremena. Systém univerzálnej koncentrácie konania pred súdom prvého stupňa v spojení s neúplnou apeláciou v odvolacom konaní (§ 120 ods. 4, § 205a ods. 1 O.s.p.) môže viesť aj k tomu, že účastníci, ktorí boli riadne poučení súdom prvého stupňa o povinnosti produkovať rozhodujúce skutočnosti i dôkazy v konaní na súde prvého stupňa, nespĺnia v potrebnom rozsahu a kvalite povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú, rozhodnutie súdu potom môže byť vydané len na základe výsledkov takého dokazovania, ktoré je prípustné z hľadiska koncentrácie konania (prípadne neúplnej apelácie). Následkom toho môže byť, že nie všetky právne významné skutočnosti budú tvrdené, preto ani nebudú náležite zistené. Rozhodnutie súdu tak vyznie nepriaznivo pre účastníka, na ktorom bolo bremeno tvrdenia i dôkazné bremeno ohľadom konkrétnej skutočnosti, ktorá takto nebola zistená. Práve o takúto situáciu ide aj v predmetnej veci.

Najskôr je však potrebné konštatovať to, čo je už uvedené vyššie, že žalobca oproti pôvodnej žalobe písomným podaním z 30.9.2013 rozšíril dôvod uplatňovaného nároku o nové skutkové zdôvodnenie. Právna teória napokon i právna prax je zhodná v tom, že za zmenu žaloby sa považuje aj to, keď žalobca síce požaduje rovnaké plnenie, ale na základe iného skutkového stavu než ho opísal v žalobe, a to buď celkom nového alebo doplneného o ďalšie rozhodujúce skutočnosti (viď napr. rozhodnutie NS ČR sp. zn. 21 Cdo 2502/2000). Z obsahu spisu nevyplýva, či súd prvého stupňa o takejto zmene rozhodol. Ide tak o nedostatok v postupe v konaní pred súdom prvého stupňa založenom na tom, že nebolo rozhodnuté o zmene návrhu (§ 95 ods. 1, 2, 3 O.s.p.), ale táto vada v konečnom dôsledku nemala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Preto odvolací súd aj pri aplikácii vyššie uvedeného ustanovenia § 212 ods. 3 O.s.p. túto vadu v tomto postupe v konaní pred súdom prvého stupňa nebral do úvahy a neprihliadal na ňu s tým výsledkom, že by mala viesť k zrušeniu či zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Skutková argumentácia žalobcu v podaní zo dňa 30.9.2013 zhrnutá aj v záverečnom prednese jeho právneho zástupcu na pojednávaní 2.10.2013 a napokon aj odkazujúca na takéto právne posúdenie v dôvodoch odvolania svedčí aj o tom, že žalobca si uvedomoval zrejme dôkaznú núdzu v súvislosti so skutočnosťami potrebnými preukázať v nadväznosti na tvrdenú zmluvu o pôžičku. Alternatívne skutkové zdôvodnenia teda vzbudzujú pochybnosti o vierohodnosti skutkového zdôvodnenia v pôvodnej žalobe i o tom, či žalobca uplatňujúci nárok na súde splnil povinnosť vyplývajúcu z ust. § 79 ods. 1, § 101 ods. O.s.p. 1 pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti potrebné pre uplatnenie nároku na súde.

Pri alternatívne skutkového zdôvodnenia podanej žaloby založenej na nároku na vrátenie pôžičky vychádzajú z hypotézy hmotnoprávnej normy obsiahnutej v ust. § 657 Obč. zák. na žalobcovi spočíva dôkazné bremeno o tom, že plnenie žalovanému poskytol, ale i o tom, že plnenie bolo poskytnuté na základe zmluvy o pôžičke so žalovanou uzavretej.

Odvolací súd súhlasí so skutkovými závermi súdu prvého stupňa v tom, že žalobcovi sa práve túto druhú podmienku týkajúcu sa uzavretia zmluvy o pôžičke so žalovanou nepodarilo v konaní preukázať. Po vyhodnotení dôkazov odvolací súd nezistil závary, ktoré by svedčili o vyhodnotení dôkazov v rozpore s ust. § 132 O.s.p..

Aj pri alternatívne požiadavky na vydanie či vrátenie určitej sumy s tvrdením, že táto suma bola žalovanej zaplatená bez právneho dôvodu, spočíva na žalobcovi dôkazné bremeno o tomto tvrdení. Žalobca sa pred súdom prvého stupňa nemobilizoval v tom, aby skutkovo odôvodnil jeho argumentáciu o prijatí plnenia bez právneho dôvodu. Reagoval len na obranu žalovanej, pričom jeho procesná iniciatíva na preukázanie plnenia poskytnutého bez právneho dôvodu nesvedčila o tom, aby za tým účelom pred súdom prvého stupňa produkoval skutočnosti, ktoré by odôvodnili uplatňovaný nárok aj podľa ustanovení § 451 ods. 1, 2, či § 454 Obč. zák., ktoré citoval v dôvodoch rozhodnutia prvostupňový súd. Za takéhoto stavu pre účely rozhodnutia o podanej žalobe odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd v závislosti na procesnej iniciatíve účastníkov konania realizoval vo veci dokazovanie. Vykonané dôkazy zodpovedajúco ust. § 132 O.s.p. vyhodnotil a napokon aj zodpovedajúco ust. § 153 ods. 1 O.s.p. vo veci vyvodil skutkový základ pre rozhodnutie o uplatnenej žalobe. Právne posúdenie veci súdom prvého stupňa o zamietnutí žaloby je tiež správne. Uplatnené odvolacie dôvody neobsahujú konkrétne výhrady voči výške priznanej náhrady trov prvostupňového konania žalovanej. Pri absencii takýchto dôvodov a

pri viazanosti dôvodmi podaného odvolania odvolací súd je toho názoru, že pri postupe podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. bolo potrebné rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť a odkázať na správne zdôvodnenie jeho rozhodnutia s doplnením o vyššie uvedené dôvody odvolacieho súdu.

V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná. Pri postupe podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní za jeden úkon právnej služby, a to za vyjadrenie k podanému odvolaniu, s tým, že tarifná odmena za úkon právnej služby odvádzaná od aplikácie § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov je 180,93 eur, po zvýšení o DPH, t.j. o sumu 36,18 eur podľa § 18 ods. 3 cit. vyhl., je to 217,11 eur a po pripočítaní uplatňovanej náhrady hotových výdavkov tzv. režijného paušálu vo výške 7,81 eur (aj so zdôraznením viazanosti návrhom podľa § 151 ods. 1 O.s.p.) to je celkom suma 224,92 eur, ako ju uplatnila žalovaná. Preto v tejto výške odvolací súd priznal žalovanej náhradu trov odvolacieho konania.

Uvedené rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.